

DE EERSTE TRIP

Reizen is ervaringen en herinneringen verzamelen en na alle voorpret is het eindelijk zover: ik behang de Multistrada met twee koffers en een tanktas, grijp nog wat broodjes en water mee en trek de garagedeur dicht. We gaan op pad!

De eerste dag is 600 kilometer autobaan, het is niet anders. Ik heb de keuze gemaakt om vanaf Kempten in Zuid-Duitsland binnendoor te gaan rijden. Niet eerder, want ik wil de meeste tijd in Italië doorbrengen. Op de parkeerplaatsen en bij tankstations langs de autobaan heb ik al leuke ontmoetingen met motorrijders. Het idee dat als je alleen reist, je ook echt continu alleen bent, is echt niet zo. Zeker niet als je met de motor op pad bent. De motor blijkt een perfect middel om met andere mensen in contact te komen; zodra je stopt is er altijd wel iemand voor een praatje.

Vanaf Kempten gaan we de volgende dag binnendoor, niet over de Fernpass maar achterlangs via Garmisch-Partenkirchen, om uiteindelijk nagenoeg aan de voet van de Brenner uit te komen. De Fernpass is behoorlijk druk en schiet eigenlijk niet op. Na wat kaart-staren en opties afwegen heb ik een route achterlangs gekozen. Het leek een beetje rechttoe rechtaan, maar blijkt

uiteindelijk een echt mooie route, met als toetje een kleine bergpas met mooie bochten. Ons doel voor vandaag is Canazei, dat bereiken we over de Sella- en Pordoi-pass. Het weer is helaas niet al te best. De hele dag regen en er staan grote plassen op de wegen. Als twee verzopen katten komen mijn motor en ik aan. De Multi krijgt onmiddellijk een luxe plek in de overdekte parkeergarage, die kan zo lekker opdrogen. En mijn motorkleding verdwijnt in de drockenraum van het hotel, waar 's winters de ski's en skikleding kunnen drogen en in de zomer de natte pakken van motorrijders kunnen uitlekken. Het goede nieuws: alles bleek waterdicht.

Ik verdwijn direct de sauna in, even lekker opwarmen. Voor het eten nog even tijd om m'n motor te verzorgen: hij ziet er niet meer uit na een dagje regenrijden. Even alles nalopen en kettingsmeren; en klaar is hij voor de dag van morgen. Dit ritueel herhaalt zich iedere dag voor het eten. We maken een paar dagen veel lol samen op de passen rondom Canazei, met dagtrips tussen de 260 en 330 kilometer. Gelukkig is het droog, maar koel. Onderweg heb ik ook een wasstraat ontdekt en de Ducati even ontdaan van alle vuil van de heenreis, ik

kon het niet langer aanzien. Het volgende hotel is in Iseo aan het Lago Iseo. Een mooie route gekozen via de passo Croce Domini, die 23 kilometer onverhard is. Dat stuk voor het eerst ook echt in de endurostand gereden; nu is mijn motor dus ook echt Multistrada. In Iseo blijven we één nachtje, daarna verplaatsen we ons via Lago di Garda - waar we ook één nachtje blijven - richting Trento. Daar is het mooi, maar vooral warmer dan in de Dolomieten. We rijden nog een paar passen daar in de buurt en genieten van het warme zomerweer. De uitgestippelde route op de routerol gaat een dag helemaal mank: ik rij van de ene wegomleiding in de andere wegomleiding. In Italië betekent dat ook: één omleidingsbord en daarna niks meer. Zoek het maar uit verder!

Bij een klein tankstationnetje pak ik de landkaart er maar eens bij, om te zien waar ik zit en welke richting ik nu aan moet houden. Onmiddellijk komt de tankbediende naar buiten om me wat bijzondere plekken in de buurt aan te wijzen. Met als beste tip: een

schapen- en geitenboerderij bovenop een bergpas, waar ze zelf kaas en worst maken. 'Doe de boer ook even de groeten van mij'. Het is precies lunchtijd als ik de boerderij bereik en na de groeten te hebben overgebracht bestel ik een schaal kaas en worst. Het blijkt genoeg voor drie; ik geef alles, maar krijg slechts de helft met smaak op. Tijd om te betalen, maar de

boer wil niet dat ik betaal omdat ik naar zijn vriend had geluisterd en de moeite had genomen helemaal naar hem toe te komen. Ik mag een fooi in de pot doen. Dat zijn typisch van die dingen die je overkomen als je alleen reist. Je ontmoet dan geweldige mensen, zo puur en gastvrij.

Maar de volgende dag in de hectiek van het verkeer in Kempten is het contrast groot. Ik ga weer huiswaarts, met een berg ervaringen en prachtige herinneringen. Eén ding is zeker: dit ga ik vaker doen. Natuurlijk heb ik veel te veel spullen meegesleept, met name gereedschap en spullen 'voor het geval dat', maar de reis was alles wat ik ervan verwacht had, maar dan mooier. De geweldige ervaringen en ontmoetingen onderweg werken verslavend...

Ik rij van de ene wegomleiding in de andere wegomleiding. In Italië betekent dat ook: één omleidingsbord en daarna niks meer. Zoek het maar uit verder!

Julia Fontijn